

Mózes feltámadása

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 4Mózes 20:1-13; 5Mózes 31:2; 34:1-12;
1Korinthus 15:13-22; Júdás 9

„Jöllehet még Mihály főangyal sem mert káromló ítéletet kimondani, amikor Mózes holtteste miatt heves vitába szállt a sátánnal, csak ennyit mondott: »Büntessen meg az Úr!«” (Júd 9, SZIT).

Amint az egész negyedévben láttuk, *Mózes ötödik könyvében* a halandók között Mózes a központi személy. Az élete, a jelleme és az üzenetei áthatják az egész könyvet. Igen, *Mózes ötödik könyve* elsősorban Istenről és a szeretetéről szól 'am yisra'el, „Izrael népe” iránt, de az Úr gyakran Mózeszt használta fel arra, hogy kinyilatkoztassa szeretetét és szóljon népéhez, Izraelhez.

Most, a negyedév végére érve, *Mózes ötödik könyvének* tanulmányozása befejeztével Mózes életének a végéhez is elérünk, legalábbis a földi életét tekintve.

Ellen White így ír erről: „Mózes tudta, hogy magányosan kell meghalnia; egyetlen földi barátjának sem volt megengedve, hogy utolsó óráiban vele legyen. Az előtte álló eseményt titok és félelmetes ünnepélyesség vette körül, melytől szíve visszariadt. Legnagyobb küzdelmet a gondoskodásának és szeretetének középpontjában álló néptől való eltávozás jelentette – attól a néptől, amellyel élete oly sokáig összekapcsolódott. De megtanult bízni Istenben és feltétlen hittel ajánlotta magát és népét az Ő szeretetébe és kegyelmébe” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 440-441. o.).

Mózes élete és szolgálata oly sok mindenre rámutatott Isten jellemében, mint ahogy a halála és a feltámadása is.

MÓZES BÜNE, 1. RÉSZ

Isten újból és újból csodák útján gondoskodott Izrael népéről, még a hite-hagyásuk és pusztai vándorlásuk idején is. Ha mégoly méltatlanok voltak is (és gyakran azok is maradtak), áradt rájuk az Úr kegyelme. Mi szintén részesülünk Isten kegyelmében, pedig nem vagyunk érdemesek rá, de ha megérdemelnénk, nem lenne kegyelem. A bőséges táplálékon kívül, amivel csodaképpen ellátta őket a pusztában az Úr, kegyelme abban is megnyilvánult, hogy vizet kaptak, hiszen anélkül gyorsan odavesztek volna a száraz, forró és kietlen sivatagban. Pál ezzel kapcsolatban írta: „és mindnyájan ugyanazt a lelki italt itták, mert ittak a lelki kősziklából, amely követte őket, ez a kőszikla pedig Krisztus volt” (1Kor 10:4, ÚRK). Ellen White még hozzáteszi, hogy „Vándorlásuk közben, ahol szomjasak voltak, ott mindig víz bugyogott fel a táborhely mellett emelkedő kősziklák hasadékaiból” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 378. o.).

Mi történt 4Móz 20:1-13 szakaszában? Hogy értsük azt, hogy Isten megbüntette Mózes azért, amit tett?

Egyrészt nem nehéz megérteni Mózes elkeseredését. Miután az Úr annyi mindent végbevitt népéért, jeleket, csodákat tett, csodálatos módon megszabadította őket, míg végül elérték az ígéret földjének határára. És akkor mi történt? Hirtelen nem találtak vizet, ezért összefogtak Mózes és Áron ellen. Vajon az Úr nem tudott volna vizet adni nekik akkor, ahogyan olyan sokszor megtette már korábban? Dehogynem! Képes volt rá, és nem sokkal később adott is nekik inni. Viszont figyeljük meg, mit mondott Mózes, amikor megütötte a sziklát, kétszer is! „Hallgassatok ide, ti lázadók! Hát e kősziklából fakasszunk nektek vizet” (4Móz 20:10, ÚRK)? Szinte hallani a haragot a hangjában, hiszen „lázaodóknak” nevezi a népet. Nem annyira magával a haraggal volt a baj, ami persze helytelen, noha érthető, hanem amikor ezt mondta: „Hát e kősziklából fakasszunk nektek vizet?”, mintha ő vagy bármelyik másik ember képes lenne vizet fakasztani a sziklából. Mérgében egy pillanatra szinte elfeledkezett arról, hogy csak a közöttük munkálkodó isteni erő vihetett végbe ilyen csodát. Neki ezt mindenki másnál jobban kellett volna tudnia!

Milyen gyakran szólunk vagy cselekszünk mérgünkben, amikor úgy gondoljuk, hogy jogos a haragunk? Hogyan tanulhatunk meg ilyenkor megállni, imádkozni és Isten erejét kérni ahhoz, hogy helyesen tudjunk szólni és tenni, ne rosszul?

MÓZES BŰNE, 2. RÉSZ

Olvassuk el újból 4Móz 20:12-13 verseit! Mivel indokolta az Úr, hogy Mózes nem mehet be az ígéret földjére? Lásd még 5Móz 31:2; 34:4!

Az idézett szöveg szerint többről is volt szó annál, hogy Mózes magának tulajdonította Isten tettét, ami azért önmagában is elég rossz. Ráadásul még hitetlennek is mutatkozott, és erre az ő esetében nem lehet mentség. Végére is ő volt az, aki az égő csipkebokortól kezdve (2Móz 3:2-16) olyan tapasztalatokat szerzett Istennel, mint szinte senki más, mégis ezt mondta neki az Úr: „nem hittetek nekem” (4Móz 20:12, ÚRK), vagyis Mózes az Úr szava iránti hitelenségéről tett bizonyosságot, és ebből következett, hogy „nem dicsőítettetek meg Izrael fiainak szeme láttára” (SZIT). Vagyis ha Mózes megőrzi a nyugalma és helyesen cselekszik, Isten iránti hitét és bizalmát bemutatva a nép hitehagyása idején, a nép előtt megdicsőítette volna az Urat, és ismét például szolgálhatott volna nekik arra, hogy milyen az igazi hit és engedelmesség.

Figyeljük meg azt is, hogy mi volt az, amivel Mózes engedetlennek bizonyult az Úr kifejezett szava iránt!

Mit kellett volna Mózesnek tennie az Úr szava szerint? És mit tett helyette (lásd 4Móz 20:9-11)?

A 9. versben Mózes megfogta a botját, „ahogy parancsolta neki” (ÚRK) az Úr. Eddig minden rendben is volt, de a 10. versben, ahelyett, hogy szólt volna a sziklához, amelyből Isten hatalmának lélegzetelállító megnyilatkozásaként víz fakadt volna, Mózes rásújtott a sziklára, még hozzá kétszer. Igen, csoda volt az is, hogy amikor a sziklára ütött, abból feltört a víz, de korántsem akkora csoda, mintha csak szólt volna a sziklához és ugyanaz történik.

Felszínesen nézve úgy tűnhet, hogy Isten különösen szigorúan ítélte meg Mózeset: mindaz után, amit a próféta átélt, mégsem engedte meg neki, hogy belépjen az ígéret földjére. Mióta csak elhangzik ez a történet, az emberek azon tűnődnek, hogy *miért*? Egyetlen hirtelen tett miatt nem lehetett része annak, amire olyan sokat várt?

Vajon milyen tanulságot szűrhetett le Izrael népe abból, ami Mózesrel történt?

MÓZES HALÁLA

Szegény Mózes! Ilyen nagy utat megtett, annyi mindenen átment, mégis kimaradt abból, amikor Isten beteljesítette az évszázadokkal korábban, Ábrámnak tett ígérését: „A te utódaidnak adom ezt a földet” (1Móz 12:7, ÚRK).

Olvassuk el 5Móz 34:1-12 szakaszát! Mi történt Mózesrel? Mit mondott róla az Úr, amiből kitűnik, hogy milyen különleges ember volt?

„E magányban Mózes áttekintette küzdelmes, nehéz életét, amióta udvari méltóságától és Egyiptom jövőbeli királyságától elfordult, hogy Isten választott népével sorsközösséget vállaljon. Emlékezetébe idézte Jethró nyájával a pusztában eltöltött hosszú éveket; az Angyal megjelenését az égő bokorban, és elhívását Izrael megszabadítására. Ismét szemlélte Isten erejének hatalmas csodáit, amelyeket Isten az Ő népének érdekében tett; csodálta az Ő hosszútűrését és irgalmát, melyet a vándorlás és zúgolódás hosszú évei alatt irántuk tanúsított. Mindezek mellett, amit Isten értük tett, saját imái és munkái ellenére az Egyiptomot elhagyó nagy seregben levő felnőttek közül csak ketten találtak oly hűségeseknek, hogy beléphessenek a megígért földre. Amikor Mózes áttekintette munkájának eredményét, küzdelmes és áldozatos élete majdnem hiábavalónak látszott” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 441-442. o.).

5Móz 34:4 versében érdekes dologgal találkozunk: „Ez az a föld, amelyet esküvel ígértem meg Ábrahámnak, Izsáknak, Jákóbnak, és azt mondtam: utódaidnak adom” (ÚRK). Az Úr szinte szóról szóra azt mondta itt, amit újból és újból kijelentett a pátriárkáknak és a gyermekeiknek arról, hogy nekik adja azt a földet, most pedig ezt Mózesnek is elismételte. Majd hozzátette: „Megengedtem neked, hogy szemeddel lásd, de nem mész be oda” (ÚRK). Teljességgel lehetetlen, hogy Mózes valóságosan láthatta volna az egész földet onnan, ahol állt, mindazt, amire az Úr rámutatott Moábtól Dánig, Naftali földjéig és így tovább. Ellen White világossá teszi, hogy Mózes természetfeletti látomást kapott, nemcsak magáról az országról, hanem arról is, hogy milyen lesz, miután elfoglalják. Úgy tűnhetne, hogy az Úr szinte ingerelte Mózesrel: *Te is ott lehetnél, ha engedelmeskedsz, mint ahogy kellett volna tenned!* Valójában azonban azt mutatta meg neki, hogy mindennek ellenére, még Mózes hibái dacára is Ő hűséges marad szövetségi ígéreteihez, amit az atyáknak és Izrael népének tett. Amint látni fogjuk, Isten még ennél is különlegesebbet tartogatott hűséges, de megbotlott szolgájának.

MÓZES FELTÁMADÁSA

„Ott, a Móáb földjén halt meg Mózes, az ÚR szolgálója az ÚR szava szerint. Majd eltemette őt a völgyben, a Móáb földjén, Bét-Peórral szemben, de senki sem tudja temetésének helyét máig sem” (5Móz 34:5-6, ÚRK). Ez a néhány vers számol be Mózes haláláról, aki központi szerepet töltött be Izrael életében, akinek az írásai tovább élnek, nemcsak Izraelben, hanem ma a gyülekezetben és a zsinagógában.

Mózes meghalt, eltemették és az emberek meggyászolták. A jelenések könyvének elve nagyon is illik rá: „Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg mostantól fogva. Bizony, azt mondja a Lélek, mert megnyugosznak az ő fáradságuktól, és az ő cselekedeteik követik őket” (Jel 14:13).

Csakhogy Mózes életében nem a halál jelentette az utolsó fejezetet.

Miről számol be Júd 9 verse? Hogyan magyarázza ez a vers, hogy Mózes később megjelenik az Újszövetségben?

Csak egy felvillanásnyit látunk, de ennek alapján is milyen fantasztikus jelenet lehetett! Mihály, aki nem más, mint Krisztus, Mózes teste miatt vitázott az ördöggel. Hogyan vitatkozott miatta? Kétségtelen, hogy Mózes bűnös volt. Az volt az utolsó ismert bűne, hogy Isten dicsőségét tulajdonította magának, ami éppen az a fajta bűn, ami miatt Lucifert kivetették a mennyből: „A magas felhők fölé megyek föl, és hasonló leszek a Magasságozhoz” (Ézs 14:14, ÚRK). Azért alakulhatott ki a vita a teste fölött, mert Krisztus igényt tartott Mózes számára a megígért feltámadásra. Viszont hogyan igényelhetette ezt Krisztus egy bűnös ember, Mózes számára, aki megszegte Isten törvényét? A válasz természetesen csak a kereszt lehet. Az állatáldozatok előre mutattak Krisztus halálára, így az Úr nyilván a keresztre előre tekintve tartott igényt Mózes feltámadására. „Mózes a bűn következtében jutott Sátán hatalmába. Saját érdeme szerint jogos foglya volt a halálnak, de mégis feltámadt halhatatlan életre, mert ehhez joga volt a Megváltó nevében. Megdicsőülve jött elő a sírjából és Szabadítójával Isten városába emelkedett” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 447. o.).

Hogyan segít ez a beszámoló is felmérni a megváltási terv mélységét, hogy Isten már a kereszt előtt feltámasztotta Mózes a halálból?

MINDANNYIUNK FELTÁMADÁSA

Az Újszövetség által nyert további kinyilatkoztatás fényében valójában nem is tűnik túl nagy büntetésnek az, hogy Mózes nem léphetett be az ígért földjére. A földi Kánaán, majd később a földi Jeruzsálem (ami egész ismert történelmében háborúk, hódítások és szenvedés színtere volt) helyett már most „*a mennyei Jeruzsálem*” (Zsid 12:22) az otthona, ami összehasonlíthatatlanul jobb lakóhely!

Mózes volt az első ismert bibliai példa a halálból való feltámadására. Énókot, aki nem látott halált, Isten a mennybe vitte (1Móz 5:24), majd később Illéssel is ez történt (2Kir 2:11), de az írott feljegyzés szerint Mózes volt az első, akit Isten örök életre támasztott fel. Nem tudjuk, mennyit pihent Mózes a sírban, de ez neki nem is számított. Lecsukódott a szeme, amikor meghalt, és akár három óra, akár háromszáz év telt el, neki mindegy volt. Ugyanez a helyzet minden halottal a világtörténelem során, nem különbözik a halállal kapcsolatos tapasztalatuk Mózesétől. Amikor meghalunk, lecsukjuk a szemünket, és a következő, amiről tudunk vagy Jézus második adventje, vagy rossz esetben a végső ítélet lesz (lásd Jel 20:7-15).

Milyen nagyszerű ígéretet találunk 1Kor 15:13-22 szakaszában? Miért csak akkor van értelme Pál szavainak, ha a halottak valóban alszanak Krisztusban a feltámadásig?

A feltámadás reménysége nélkül egyáltalán semmi reményünk nem lenne. Krisztus feltámadása a garancia a számunkra. Ő, aki mint áldozati Bárányunk, a „*bűneinktől minket megtisztított*” (Zsid 1:3, ÚRK), meghalt a kereszten, majd feltámadt a halálból. A feltámadása révén a kezességünk lett. Mózes az első példa arra, hogy egy bűnös ember feltámadt a halálból. Annak köszönhetően támadhatott fel, amit Krisztus később megtett, és az Ő tette miatt majd mi is feltámadunk. Mózesben láthatjuk tehát a hit általi megváltás példáját. Hűség és Istenben bízó életében mutatkozott meg a hite, még ha pályája vége felé meg is botlott. *Mózes ötödik könyvében* végig azt látjuk, hogy Mózes hasonló hűségre hívta Isten népét. Arra szólította őket, hogy fogadják el a felajánlott kegyelmet – amit Isten felkínál nekünk is, akik közeledünk az ígért földjének határához.

Vajon nem ugyanaz az Isten szólít bennünket is hűségre? Mit tehetünk, nehogy olyan hibákat kövessünk el, amelyektől óv *Mózes ötödik könyve*?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Mikor dühösen kiáltották: »Avagy e kősziklából fakasszunk-e néktek vizet?« (4Móz 20:10), akkor tulajdonképpen Isten helyébe képzelték és Isten hatalmával ruházták fel magukat, holott mint embereknek csak emberi gyarlóságaik és szenvedélyeik voltak. Belefáradva a nép folytonos zúgolódásába és lázadásába, Mózes szem elől tévesztette mindenható Segítőjét, és mivel az isteni erő nélkül cselekedett, ezért élettörténetét beárnyékolta az emberi gyöngeség. Az a férfi, aki munkájának befejezéséig tiszta, szilárd és önzetlen maradhatott volna, végül legyőzetett. Istent az egész gyülekezet előtt meggyalázta akkor, amikor fel kellett volna magasztalnia” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 384. o.).

„A megdicsőülés hegyén ott volt Mózes Illéssel. Az Atya küldte őket a Fiúhoz, a világosság és dicsőség hordozóiként. Így teljesedett be végül Mózes imája, amelyet évszázadokkal azelőtt mondott. Ott állt a »jó hegyen«, népe örökségén belül, bizonysgot tévén róla, akiben Izraelnek minden ígéretei összpontosultak. Az emberi szemnek kinyilatkoztatott utolsó jelenet ilyen a menny által nagyrabecsült ember történetében” (i. m. 447. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Mózeszt Isten feltámasztotta és nem sokkal a halála után a mennybe vitte, ami csodálatos. Ugyanakkor azonban (feltételezéseink szerint) szegény Mózes láthatja a rettenetes zűrzavart itt lent. Milyen jó, hogy a legtöbben azután támadunk majd fel, miután véget érnek a földi küzdelmek a második adventkor! Milyen szempontból mondható ez nagyobb áldásnak, mint amit Mózes tapasztalt?
- 2) Mózes halálának és későbbi feltámadásának története hogyan mutatja be, hogy noha az Újszövetség az Ószövetségen alapszik, de valóban továbbvezet annál, sok új világosságot ad?
- 3) Hogyan láthatjuk Mózes történetében nem a törvény cselekedetéből, hanem a hitből való megváltás és élet példáját? Természetesen ebben benne van az az epizód is, amikor haragjában rávágott a sziklára.
- 4) A csoportban beszéljünk a végidei feltámadás ígéretéről! Miért foglal ez el központi helyet minden reménységünkben? Ha megbízunk Istenben, hogy képes feltámasztani a halálból, vajon nem bízhatnánk meg minden más téren is benne? Hiszen ha ezt képes megtenni, mi az, amit ne tehetne meg?

MÓZES AZ ÍGÉRET FÖLDJE ELŐTT

„Ezután fölment Mózes Móáb síkságáról a Nebó-hegyre, a Piszgá tetejére, amely Jerikóval szemben van, és az ÚR megmutatta neki az egész földet...” (5Móz 34:1, ÚRK).

„Mózes a bűn következtében jutott Sátán hatalmába. Jogos foglya volt a halálnak, de mégis feltámadt halhatatlan életre, mert ehhez joga volt a Megváltó nevében. Megdicsőülve jött elő sírjából és Szabadítójával Isten városába emelkedett.

Krisztus áldozatának bemutatásáig Isten igazságosságát és szeretetét a legvilágosabban Mózesrel való bánásmódja szemlélteti. Isten kizárta Mózesrel Kánaánból, ami által felejtethetetlen tanítást adott: Ő tökéletes engedelmességet kíván, és azt, hogy az ember ne akarja magának tulajdonítani a Teremtőtől való dicsőséget. Mózes buzgó könnyörgését, hogy részese legyen Izrael örökségének, nem hallgathatta meg, de nem felejtette el és nem hagyta el szolgáját! A menny Istene megértette azokat a szenvedéseket, amelyeket Mózes eltűrt. A küzdelem és a próbák hosszú évei alatt hűséges szolgálatának minden tettét feljegyezte. A Piszga tetején Isten hívta el Mózesrel a földi Kánaánnál dicsőbb örökségbe...

Mózes Krisztus előképe volt... Isten jónak látta a szenvedés és a megaláztatás iskolájában nevelni Mózesrel, mielőtt felkészült volna arra, hogy Izrael seregét a földi Kánaánba vezesse... *»Mózes is hű volt ugyan az ő egész házában, mint szolga, a hirdetőknél bizonyosságára, Krisztus ellenben mint Fiú a maga háza felett, akinek háza mi vagyunk, ha a bizodalmat és reménységnek dicsekedését mindvégig erősen megtartjuk« (Zsid 3:5-6)*” (Ellen G. White: Pátriárkák és próféták. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 447-448. o.).